

Андрій Хаєцький

«Не спить зозуля...»

* * *

І навіть якщо ці слова
таки мають магічну силу –
я казатиму всім про крила.
І чекатиму на дива.

І навіть якщо ця зима
поглинатиме й далі весну –
я проситиму в неї чесно
лиш для тебе сонця й тепла.

І навіть якщо вже нема
ні стабільності, ні надії –
перетворю тебе на мрію.
І чекатиму на дива.

* * *

Якби не було тебе... Як би не було тебе?
Чи у моєму серці? Чи у моїх судинах?
Чи в моїй голові? Чи так, що мороз по спині,
від думки, наскільки обличчя без тебе бліде?

Я питаю щовечора Того, Хто за кермом,
чи правда, що ми, земноводні, маємо хвости?
Чи правда, що тіло бездушне не стає простим?
Чи справді кров моя є безалкогольним вином?

Якби не твої слова, що нам настав час втекти,
то я б не став утримувати свої кораблі
на якорях, рахуючи довгі сонячні дні
до миті, коли ми знов залишимося без мети.

І сила силенна снів про все, що в тобі росте.
Всі – з четверга на п'ятницю. Кольорові й ясні.
Якби не було тебе хоча б у моєму сні,
тоді б і моє існування було би пусте.

* * *

Світанок відкриє нам очі, сестро.
Відкриє нам очі,
дозволить піти за ним.
На партитурах нічного оркестру
записано «Отче,
допоки ми є – храни».

Многоголосся ковтає море.
Ковтає уміло,
ховає у ребрах хвиль.

У наших містах цвітуть софори,
схожі на жовту сіль.

Червоне сонце із-за горизонту.
Червона півкуля.
Серпневий ранок надій.
Малює Отче на березі контур.
Не спить зозуля –
кувати й кувати їй...

Марія

Скажи-но, о котрій приходить Бог?
З якого неба? В якій одежі?
Останнім часом наш з Ним діалог
не містить сенсу – і це бентежить.

Маріє, я ріс на твоїх очах.
Ходив до школи, грав у театрі.
Носив сорочку з чужого плеча.
Співав народних пісень при ватрі.

Під шепіт твоїх молитов я спав.
Осінні ранки збирали листя.
Туманом вкривало зелений став
і наш будинок – теплий і чистий.

Скажи-но на милість, чому людей
ковтає море й штовхають гори?
Чому безвір'я не має очей,
але руйнує твої собори?

Маріє, то скільки іще тривоги
гуляє світом? В яких одежах?

Скажи-но, до кого приходить Бог?
І як зустріти Його належить?

* * *

Моєму вчителю А. Ткачуку

Допоки ти спиш там, поміж зелених ялин,
світ відмовляється від звичних йому хвилин
і загортає тіло в ковдру гібридних війн.
Лиш сонце тьмяніє і швидше зникає тінь.

А тут що не день, то сум нескінчених новин.
І він просякає все, до найтонших судин.
Кімната – то й є твій блокпост. Сиди, не виходь.
Надходять у продаж душі, а попит на плоть.

Допоки ти спиш там, серед безсніжних зим,
весь світ шаленіє від невиліковних змін.
Так, як було колись – лишилось на сторінках.
Не історична правда не перетреться в прах.

А тут все нові фронти і замість куль слова.
В кожного є свій кулемет і правда своя.
Допоки ти спиш, час поволі п'є береги.
Лиш сонце тьмяніє і швидше зникає тїнь.

* * *

Мовчи, бо світ тепер ковтає говірливих.
Твої слова до Бога не дійдуть.
Мовчи з останніх сил і навіть понад силу.
Не говори про мир і про війну.

Тепер слова в усіх своїх можливих формах
Перетворились в кулі та мечі.
Мовчи – бо зараз це найголовніша норма.
Про що не брешуть – дихай та мовчи.

Кричать лише круки, коли вони голодні.
А ти – не крук. Ти світлий птах. Мовчи.
Бо всі слова твої лиш зникнуть у безодні.
Ні пари з вуст – ні вдень, ні уночі.

